

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: nezletilá M. K.
státní příslušností Kyrgyzská republika
bytem v ČR: P.
zastoupena zákonnou zástupkyní
matkou paní S. K.
státní příslušností Kyrgyzská republika
bytem v ČR: P.
zastoupena Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Ječná 548/7, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2014, č.j.: OAM-242/LE-LE05-P10-2012

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Pavlu Čížinskému, advokátovi, se sídlem Praha 2, Ječná 548/7, se přiznává odměna za zastupování ve výši 10.200 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě uvedla, že se narodila svým rodičům, občanům Kyrgyzstánu, národností Uzbeků, kteří v České republice pobývají jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Rodiče se v červnu roku 2010 stali obětí násilí ze strany Kyrgyzů, dům, kde žili, shořel. Z těchto důvodů rodiče žalobkyně utekli ze země původu a hledali azyl, přičemž v České republice podali žádost o azyl/mezinárodní ochranu dne 21. 11. 2011. Žalobkyně namítala, že tvrzení žalovaného, že se rodiče nešťastně stali obětí nekontrolovaného násilí a toto násilí nijak nesouviselo s jejich národností, je neudržitelné. Tvrdila, že při nepokojích v roce 2010 byla jednou z obětí násilí cíleně uzbecká menšina. Souhlasila se žalovaným v tom, že uzbecká menšina nyní přímému násilí nečelí, lze se však dle jejího názoru obávat, že v případě nepokojů dojde opět k pogromům vůči uzbecké menšině a že státní orgány nebudou schopny, i kdyby chtěly, o čemž lze pochybovat, Uzbeky ochránit. Připomněla, že obdobné násilnosti na Uzbekích proběhly při rozpadu Sovětského svazu, přičemž tenkrát zemřeli rodiče otce žalobkyně. Podle jejího názoru výběr zpráv o situaci v Kyrgyzstánu provedený žalovaným je neobjektivní a nereprezentativní. Napadené rozhodnutí se pak vůbec nezabývá dosavadní integrací žalobkyně do české společnosti. V doplnění žaloby pak rozvedla své žalobní body a konstatovala, že je osobou uzbecké národnosti a že má strach z pronásledování v Kyrgyzstánu. Uvedla, že výbuchy protiuzbeckého násilí se v Kyrgyzstánu za poslední léta odehrály již dva, a to v červnu 1990, kdy bylo nejméně 1.000 mrtvých, a v červnu 2010, kdy bylo více než 2.000 mrtvých Uzbeků a zhruba půl milionu osob uprchlo. Neexistuje podle žalobkyně důvod domnívat se, že by v budoucnu nedošlo k dalším výbuchům, zvláště když i komisař Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě pro národnostní menšiny Knut Vollebaek v říjnu 2012 uvedl, že „důvody červnových událostí nejsou vymýceny“. V Kyrgyzstánu však podle žalobkyně existuje i takové pronásledování Uzbeků, které se děje drobnou šikanou a každodenními akty útlu. Žalobkyně má za to, že Uzbeky je třeba označit za menšinu, která je kyrgyzským státem systematicky diskriminována. Její otec je obviněn z účasti na nepokojích a hrozí mu trestní stíhání. V Kyrgyzstánu podle žalobkyně neexistují záruky spravedlivého procesu, naopak tam existují obecně přijímané důkazy o mučení nejen uzbeckých zadržených. Uvedený názor je pak podpořen rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 10. 2012 ve věci Makhmudzhan Ergashev proti Rusku, ve kterém bylo vysloveno, že pokud by etnický Uzbek, který má kyrgyzskou státní příslušnost, byl vydán do Kyrgyzstánu, představovalo by to porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně dále uvedla, že skutečnost, že v násilnostech v červnu 2010 hrála národnost pachatelů a obětí rozhodující roli, je potvrzena veškerým světovým (a většinou i domácím) zpravodajstvím. Zdůraznila, že etnické napětí ve společnosti je permanentní a není problém pro kohokoli vyvolat další pogromy. V žalobě dále upozornila na to, že v případě jejího otce je riziko zadržení, mučení a nespravedlivého stíhání o to větší, že její otec se krátce před vypuknutím násilností v červnu 2010 vrátil z ciziny do Kyrgyzstánu a že nyní žije několik let v České

republice a policisté by mohli předpokládat, že bude schopen zaplatit úplatky. Rovněž citovala jak z bodu 72 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Makhmudzhan Ergashev proti Rusku ze dne 16. 10. 2012, č. 49747/11, tak z bodu 76 a zdůraznila, že v rozsudku bylo uvedeno, že „prokázané rozšířené a rutinní užívání mučení a jiných forem špatného zacházení ze strany orgánů v jižní části Kyrgyzstánu ve vztahu k členům uzbecké komunity, k níž žadatel patřil, beztrestnosti úředníků, soud shledává za prokázané, že žadatel by čelil skutečnému nebezpečí zacházení, které je zakázáno čl. 3, pokud by byl vrácen do Kyrgyzstánu“. Žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak mu to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), a nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 4 dole napadeného rozhodnutí a nikoli s dalšími zprávami o situaci v Kyrgyzstánu a se závěry Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev. Podle žalobkyně nemohou obstát tvrzení žalovaného na str. 3 a 6 napadeného rozhodnutí, tedy, že jí v případě návratu nic nehrozí (podle žalobkyně ve skutečnosti k zatýkání stále dochází a její druh jako osoba žijící v zahraničí se ocitl ve zvýšeném nebezpečí); že si může stěžovat na Generální prokuratuře (ve skutečnosti podle žalobkyně Generální prokuratura, i kdyby měla skutečně vůli, nemá dostatek vlivu, aby mučení zabránila). Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení azylu z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu národnosti dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tak i k udělení doplňkové ochrany z důvodů hrozby mučení a nelidského zacházení dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Namítala rovněž nereprezentativní a neobjektivní výběr zpráv o situaci v Kyrgyzstánu. Chybí např. materiály organizace International Crisis Group, Human Rights Watch či serveru www.fergananews.com. Napadené rozhodnutí se pak podle žalobkyně nezabývá její dosavadní integrací do české společnosti. Poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, trval na opodstatněnosti svého závěru o absenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Uvedl, že žalobkyně se narodila na zdejším území a důvody její žádosti se odvíjejí od důvodů, pro něž se do Kyrgyzstánu obávají vrátit její rodiče; otec dítěte není v rodném listu nezletilé žalobkyně uveden, dle sdělení matky dítěte je jím žadatel o mezinárodní ochranu pan R. A., nar. X, státní příslušník Kyrgyzské republiky, z čehož žalovaný v následujícím vyjádření vychází. Žalovaný nedospěl na základě informací obsažených ve spise k závěru, že by bez dalšího ze strany kyrgyzských státních orgánů mělo být vůči nezletilé žalobkyni postupováno jakkoliv diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě s ohledem na její rasu, pohlaví, náboženství, uzbeckou národnost, příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů, nebo že by takovým postupem byla v případě návratu ohrožena; neshledal ani důvod k obavám z ohrožení odvozeného z důvodů potíží jejích rodičů; poukázal na možnost domáhat se v případě potřeb svých práv u příslušných státních orgánů. Žalovaný neshledal na základě zjištěného stavu věci přítomnost důvodů k udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. K integraci žalobkyně žalovaný podotkl, že ač se zde žalobkyně narodila (X), žije na zdejším území natolik krátkou dobu, že o její integraci do české společnosti nelze hovořit; vzhledem ke komunikačním a celkovým integračním možnostem dětí jejího věku je plně odkázána na péči svých nejbližších; je třeba rovněž zdůraznit, že navzdory místu narození je žalobkyně státní příslušnicí

Kyrgyzstánu, stejně jako její matka a matčin druh; v případě vycestování žalobkyně do země její státní příslušnosti by tudíž nevznikl následek ohrožující její soukromý či rodinný život, neboť by se stejně jako její matka a její druh vraceli všichni do téhož státu, jehož jsou občany. Žalovaný doplnil, že matka žalobkyně v pohovoru uvedla, že nechce, aby dcera čelila stejným problémům jako ona; zároveň ale uvedla, že se domnívá, že to dceři nehrozí, stoprocentní jistotu ale nemá; matka podotkla, že dceru by jako dítě samozřejmě nikdo nepronásledoval, v tomto směru dceři nic nehrozí, ale obává se, že by v případě návratu dcera (žalobkyně) přišla o otce; ze sdělení otce žalobkyně nicméně dle žalovaného nevyplývá, že by proti němu bylo vedeno v Kyrgyzstánu trestní stíhání. Podle žalovaného situace otce žalobkyně je skutkově odlišná od okolností případu M. Ergashev proti Ruské federaci, na nějž je v žalobě odkazováno; Kyrgyzská republika neusiluje o jeho extradici za účelem vedení trestního stíhání, jak tomu bylo u pana Ergasheva v souvislosti s obviněním ze zpronevěry, jíž se měl tento kyrgyzský občan dopustit zneužitím pozice osoby pověřené dohledem nad skladem státních hmotných rezerv na přelomu let 2006/2007; jakkoli je z případu zřejmá námitka vykonstruovanosti takového obvinění, od případu otce žalobkyně se pozice pana Ergasheva liší v prokazatelně projeveném zájmu státních orgánů o jeho osobu v podobě iniciovaného extradičního řízení. Podle žalovaného žádosti jak žalobkyně, tak jejich rodičů byly posouzeny s přihlédnutím k jimi uváděným důvodům; žalovaný nezpochybnil, že matka žalobkyně a její druh byli nuceni čelit v roce 2010 násilí, neshledal však, že by se tak dělo z důvodů azylově relevantních ani že by byli v případě návratu do Kyrgyzstánu ohroženi skutečným nebezpečím vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný k navrhovaným důkazním prostředkům podotkl, že zákonná zástupkyně žalobkyně byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, jak vyplývá z protokolu o tomto úkonu zařazeného ve spise; nenavrhla jejich doplnění, ač byla výslovně na tuto možnost dotazována, k shromážděným podkladům nevyjádřila žádné námitky. Žalovaný shrnul, že do spisu zařazené podkladové informace jsou co do původu i obsahu dostatečně objektivní a reprezentativní; na požadavek k provedení výše uvedených důkazů je proto třeba nahlížet v této souvislosti a hodnotit je jako nadbytečný. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

3. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 29. 1. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany doručenu žalovanému dne 26. 11. 2012 včetně jejího odůvodnění; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 11. 2012; žádosti rodičů žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 11. 2011 včetně protokolů o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2011; protokol žalovaného o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 13. 11. 2013, informace Infobanky ČTK; Výroční zprávy MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 ze dne 24. 5. 2012 a za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013; Informace MZV ČR ze dne 7. 6. 2013 č.j. 103145/2013-LPTP; Informace MZV ze dne 6. 6. 2012 č.j. 98026/2012-LPT, zpráva Amnesty International z dubna 2013 – Trest smrti.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je

vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 26. 11. 2012 podala prostřednictvím své zákonné zástupkyně (matky) žádost o udělení mezinárodní ochrany s tím, že o udělení mezinárodní ochrany žádají i její rodiče, a proto podávají žádost i za dceru, neboť ta musí být spolu s nimi. Při pohovoru před žalovaným dne 26. 11. 2012 matka žalobkyně mimo jiné uvedla, že by nechtěla, aby žalobkyni potkalo něco takového jako ji (její matku); v případě, že by se žalobkyně musela vrátit do Kyrgyzstánu, museli by se tam vrátit i její rodiče, protože ona tam nemůže být sama; v tom případě by žalobkyně přišla o otce a její matka o manžela (druha); nechce žít bez muže a nechce, aby dcera byla bez otce; samozřejmě, že by ji (žalobkyni) jako dítě nikdo nepronásledoval, v tomto směru by jí nic nehrozilo; oba s druhem vyrůstali bez rodičů, proto by si nepřála, aby něco takového potkalo i její dceru.
7. Matka žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 28. 11. 2011 s tím, že je státní příslušnicí Kyrgyzské republiky, uzbecké národnosti, je svobodná, vyznává islám, nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání, za svého pobytu v cizině navázala kontakt se zastupitelským úřadem své země. Není členkou žádné politické strany či organizace. Zemi původu opustila dne 26. 6. 2010 z důvodu hrozícího nebezpečí jejímu druhovi, který může být obviněn z organizování masových nepokojů, které v zemi vypukly v červnu 2010. Matka žalobkyně popsala svoje napadení a znásilnění a také uvedla, že nemá kam jít a kam se vrátit. Do Kyrgyzstánu se bojí vrátit a vrátit se tam nechce, její druh by tam byl uvězněn, ačkoli nic neudělal a ona by zůstala sama. Matka žalobkyně se velmi stydí, už spolykala blíže neurčené tabletky, užívá léky proti bolestem hlavy a žaludku, cítí se špatně psychicky, občas mívá potíže se srdcem. Ve vlastnoručně psaném prohlášení matka žalobkyně uvedla, že byla v Kyrgyzstánu zbita a znásilněna, protože je Uzbecka, z uvedeného důvodu se bojí vrátit do země, v případě, že by došlo k uvěznění jejího muže, nebude schopna žít sama. Při pohovoru před žalovaným dne 28. 11. 2011 matka žalobkyně uvedla, že odcestovala dne 26. 6. 2010 spolu s druhem, kterého nazývá manželem vzhledem k uzavření tradičního muslimského sňatku, bez platných dokladů z Kyrgyzské republiky automobilem do A. v sousedním Kazachstánu, kde žijí příbuzní jejího druha. Zde zůstali asi rok, k odjezdu se rozhodli poté, co slyšeli, že Uzbeci jsou deportováni zpět. Českou republiku si spolu s druhem vybrala vzhledem ke zkušenostem s rozhovory s turisty, pro které v Kyrgyzské republice pracovala jako tlumočnice. Od 7 let vyrůstala bez rodičů v internátu až do ukončení školní docházky v roce 2003. Žila v Biškeku, pracovala a finančně jí vypomáhala babička. V květnu roku 2010 se na podnět své babičky seznámila se svým současným druhem za účelem tradičního muslimského sňatku. S druhem pak žila ve městě Oš společně s jeho babičkou a dědečkem. V červnu roku 2010 vypukly v oblasti násilné nepokoje, chaos, hořely domy. Matka žalobkyně se schovala u známého dědečka jejího druha. V domě byla napadena, odvečena do kůlny a znásilněna. Dědeček jejího druha byl zadržen policií a vyslýchán, dotazován byl i na osobu jejího druha. Za pomoci přítele B. opustili zemi původu. Matka žalobkyně vyjádřila obavu, že by její druh mohl být obviněn z terorismu a vražd, zůstala by sama a nebyla by schopna takto žít. Ke zdravotnímu stavu sdělila, že ji bolí hlava, užívá lékařem předepsané léky, trpí psychickými obavami.

8. Otec žalobkyně dne 21. 11. 2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s tím, že je státním příslušníkem Kyrgyzské republiky, uzbecké národnosti, je svobodný, vyznává islám, má základní vzdělání, vojenskou službu v zemi původu nevykonával, nebyl členem politické strany či hnutí. Do České republiky přicestoval dne 10. 11. 2011 se svojí družkou (matkou žalobkyně). Cestoval nejprve osobním automobilem do Kazachstánu, odtud přes Ukrajinu nelegálně v nákladním prostoru automobilu, a následně automobilem do České republiky bez cestovních dokladů a příslušných víz. V České republice je poprvé a po dobu svého pobytu v cizině nenavázal spojení se zastupitelským úřadem své země. Ke zdravotnímu stavu v žádosti uvedl, že ho bolí hlava, v dětství utrpěl otřes mozku. Ve vlastnoručně psaném prohlášení ze dne 21. 11. 2011 uvedl, že mu v zemi hrozí nebezpečí, je obviňován z toho, co neudělal – vražd, terorismu a organizování nepokojů. V zemi původu nemá kromě babičky žádné příbuzné. Při pohovoru před žalovaným dne 28. 11. 2011 otec žalobkyně uvedl, že Kyrgyzskou republiku opustil v červnu 2010, konkrétně odcestoval osobním automobilem do sousedního Kazachstánu, a to bez osobních dokladů. Cestu hradil ze svých ušetřených finančních prostředků. Tam pobýval více jak rok. Odcestovat se rozhodl poté, co se dozvěděl od strýce, že kazašské úřady vracejí Uzbeky zpět do Uzbekistánu a měl obavy, aby nebyl vrácen do Kyrgyzské republiky. V červnu roku 2010 vypukly v oblasti násilné nepokoje, chaos, hořely domy. Otec žalobkyně a jeho rodinní příslušníci se schovali u známého dědečka otce žalobkyně. Dědeček byl zadržen policií a vyslýchán, dotazován byl i na osobu otce žalobkyně. V noci z domu přítele otce žalobkyně odcestoval osobním automobilem, na cestě z Kyrgyzstánu nebyli nikým kontaktováni ani kontrolováni či zastaveni. Dědeček otce žalobkyně po propuštění z policejní stanice zemřel, dle sdělení otce žalobkyně byl v době zadržení údajně mučen.
9. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb. Stejným způsobem žalovaný rozhodl i o žádostech matky žalobkyně (rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014 č.j. OAM-342/ZA-ZA06-P10-2011 – napadeno žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 1. 2018 v řízení vedeném pod sp. zn. 2 Az 12/2014) a otce žalobkyně (rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014 č.j. OAM-343/ZA-ZA06-P10-2011 – napadeno žalobou, kterou zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 1. 2018 v řízení vedeném pod sp. zn. 2 Az 14/2014).
10. Soud souhlasí se žalovaným, že důvody udělení azylu žalobkyni se odvíjejí od důvodů uplatněných rodiči žalobkyně v řízeních před žalovaným a vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny důvody pro udělení azylu rodičům, nebyly tudíž zjištěny ani důvody pro udělení azylu u žalobkyně. K posuzování provázaných žádostí rodinných příslušníků o mezinárodní ochranu se již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 11. 2008 č.j. 9 Azs 14/2008-57, publ. pod č. 1943/2009 Sb. NSS, v tom smyslu, že *„žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou v případě rodinných příslušníků zpravidla vzájemně provázané a dotýkají se rodiny jako celku. Postavení dítěte žádajícího o mezinárodní ochranu se přitom ve většině případů odvíjí od postavení rodičů žádajících o udělení mezinárodní ochrany. V případě stěžovatelky, která se narodila na území České republiky a důvody své žádosti o mezinárodní ochranu odvozovala od důvodů svých rodičů, kterým byly žádosti o azyl příslušnými správními orgány zamítnuty, tak bylo na místě i v jejím případě legitimně očekávat zamítavé rozhodnutí správního orgánu.“* (obdobně

- srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2011 č.j. 2 Azs 25/2011-239 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2013, č.j. 2 Azs 6/2013-53).
11. Podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném ke dni 26. 11. 2012 (datum podání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany) azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
 12. Soud dává za pravdu žalovanému, že v průběhu správního řízení nebyly uvedeny žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že žalobkyně vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Pokud jde o matku žalobkyně, soud odkazuje na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2018 ve věci sp. zn. 2 Az 12/2014 týkající se matky žalobkyně, kde je uvedeno, že matka žalobkyně prohlásila, že byla napadena a znásilněna z důvodu, že je uzbecké národnosti, což žalovaný nijak nerozporoval, nicméně soud souhlasí se žalovaným v tom, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem, nebyl předmětný čin svojí povahou cílený, systematický vůči osobě matky žalobkyně právě z azylově relevantních důvodů. Žádný z rodičů žalobkyně nebyl členem žádné politické strany či hnutí ani nikdy nevyvíjel žádné politické aktivity, nedeklaroval ani žádné potíže v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod. V případě rodičů žalobkyně (a pochopitelně ani v případě žalobkyně samotné) tak nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) zákona o azylu.
 13. Žalobkyně namítala obavu z návratu do Kyrgyzstánu z toho důvodu, jakým způsobem je tam zacházeno s etnickými Uzbeky. Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se situace v Kyrgyzstánu, zejména pak ve vztahu k etnickým Uzbekům. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015 č.j. 2 Azs 224/2014-41, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje, je mimo jiné uvedeno: *„Situaci v Kyrgyzstánu z obecného hlediska hrozby reálného nebezpečí se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 Azs 27/2011 - 66, a to rovněž v souvislosti s nepokoji z roku 2010. Nevyhodnotil ji přitom jako natolik závažnou, aby sama o sobě vylučovala účinné řešení problémů. K podobným závěrům ve vztahu k situaci v Kyrgyzstánu a konfliktům mezi Kyrgyzy a Uzbeky dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 29/2010 - 42, kdy posuzoval oprávněnost obav z útoku policistů u stěžovatele, který se rovněž neobrátil na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. Z další judikatury pak vyplývá, že nedostatky s vymáháním práva v Kyrgyzstánu je třeba posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu (viz zejm. rozsudek ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 - 274, k otázce domácího násilí a svobody vyznání). Takové zvláštní okolnosti však nejsou patrné.“*
 14. Pokud jde o žalobkyni poukazovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 16. 10. 2012 č. 49747/11, Ergashev proti Rusku), soud upozorňuje, že tento rozsudek, stejně jako další rozsudky téže instituce (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015 č. 15590/14, Turgunov proti Rusku), lze skutkově odlišit od situace, která nastala v posuzovaném případě. V daném případě, kdy žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně v řízení před žalovaným i před zdejším soudem namítala obavu o život otce žalobkyně v případě návratu do Kyrgyzstánu, totiž otec žalobkyně (na rozdíl od stěžovatelů v případech, o nichž pojednává shora odkazovaná judikatura

Evropského soudu pro lidská práva), nebyl kyrgyzskými státními orgány trestně stíhán, v důsledku čehož neprobíhalo ani extradiční řízení. Je tak zřejmé, že státní orgány Kyrgyzstánu neprojeví zájem o vydání otce žalobkyně (ani jiného člena její rodiny) zpět do Kyrgyzstánu. Žalobkyní odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva (stejně jako žalobkyní odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu) tak na daný případ nedopadá.

15. Lze rovněž odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014 č.j. OAM-343/ZA-ZA06-P10-2011 (řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí žalovaného bylo zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 2 Az 14/2014, přičemž žaloba byla zamítnuta) týkající se otce žalobkyně: „*Správní orgán k uvedenému konstatuje, že žadatelem popsané události nelze ve své povaze a intenzitě vyhodnotit jako hrozbu pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, byť není možno zcela vyloučit ani situaci, že žadatel mohl být skutečně vyslechnut policií v souvislosti s vyšetřováním událostí v zemi v roce 2010 ani případné jednotlivé excesy v chování policistů. Z obsahu správního spisu nelze bez dalšího učinit závěr, že by obecně ze strany kyrgyzské policie jako celku, popř. jiných státních orgánů, mělo být vůči jmenovanému cíleně a intenzivně postupováno jakkoli diskriminačně či nepřiměřeně tvrdě s ohledem na jeho rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či pro zastávání jeho politických názorů, nebo že by mu v případě návratu do země původu takové jednání hrozilo, a to i přesto, že v období bezpečnostně vypjaté situace v zemi byly nepochybně zaznamenány případy porušování lidských práv či problematického postupu při vyšetřování násilných událostí. Jako hrozící pronásledování žadatele ze zákonem taxativně vyjmenovaných důvodů nelze vyhodnotit žadatelem popsané zadržení jeho dědečka v souvislosti s vyšetřováním organizace násilného převratu v zemi, byť by dědeček žadatele byl skutečně dotazován na osobu žadatele. Jmenovaný nebyl obviněn z organizování nepokojů, terorismu či vražd, jak ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, na základě slovního vyjádření policisty během výslechu jeho dědečka, nelze k takovému závěru bez dalšího dospět. Na základě zjištěných skutečností nelze učinit závěr o cíleném intenzivním pronásledování konkrétní osoby žadatele státními orgány země či o vědomém podporování jakéhokoli nezákonného jednání vůči žadateli, tím méně jednání motivovaného právě azylově relevantními důvody. V rámci provedeného správního řízení nebylo zjištěno, že by chování policistů vůči dědečkovi jmenovaného bylo motivováno některým z azylově relevantních důvodů, tím méně zjištěna skutečnost, že by tomu tak mělo být v případě osoby žadatele. Žadatel má možnost se v případě návratu do země původu případnému nezákonnému jednání konkrétních policistů bránit, pokud by taková situace skutečně nastala, žádné potíže se státními orgány nikdy v zemi do popsané události neměl.*“ Soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.
16. Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobkyně ani jiného člena její rodiny není naplněna podmínka udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
17. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

18. Vzhledem k tomu, že žádnému z rodinných příslušníků žalobkyně nebyla udělena mezinárodní ochrana, v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.
19. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
20. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu z humanitárního důvodu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2017 č.j. 5 Azs 62/2016-87: *„Další kasační námitkou stěžovatelů bylo neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Povahou tohoto ustanovení se zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, v němž dovedl, že je nutné, aby žalovaný nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a posoudil jeho naplnění v konkrétní věci, teprve poté může přistoupit ke správnímu uvážení. Jak uvedl zdejší soud např. v usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, „[r]ozlišování mezi oběma fázemi rozhodování o (ne)udělení humanitárního azylu má zásadní význam pro jeho přezkum soudem. Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.), výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem“.*
- Povinnost interpretovat neurčitý právní pojem „případ zvláštního zřetele hodný“ ovšem neznamená podat vyčerpávající výčet případů, na něž toto ustanovení potenciálně dopadá, takový postup by dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani nebyl možný, neboť by se přičil účelu tohoto ustanovení, kterým je možnost azyl poskytnout i v situacích, v nichž nejsou dány důvody dle § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat i na zákonem nepředvídané či nepředvídatelné okolnosti konkrétního případu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, mezi obvyklé případy zvláštního zřetele hodné patří „udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu“.*
21. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval možností udělení azylu z humanitárního důvodu, přičemž dospěl k závěru, že zákonná zástupkyně žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělila, že zdravotní stav žalobkyně je dobrý, a ani později během správního řízení zákonní zástupci žalobkyně nesdělili žalovanému informace ke zdravotnímu stavu žalobkyně, na jejichž základě by žalovaný měl shledat zvláštního zřetele hodný důvod k udělení tohoto specifického druhu pobytového statusu nezletilé žalobkyně; k rodinné situaci žalobkyně žalovaný konstatoval, že tato nemá žádné trvalé vazby na Českou republiku, žije se svými rodiči, kteří o ni řádně pečují. Soud tak ve shodě s žalovaným uzavřel, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.
22. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno:

(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

23. Jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2013 nazvané „Rozsudky smrti a popravy v roce 2012“, v Kyrgyzstánu nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin; proto nemůže být naplněn důvod naplnění vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Co se týče dalších možných důvodů naplnění vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., soud se plně ztotožňuje se žalovaným, který se otázkou naplnění důvodů udělení doplnkové ochrany žalobkyni ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb. v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na str. 5 a 6, kde mimo jiné uvedl: „Dle názoru správního orgánu totiž lze doplnkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán na tomto místě konstatuje, že Kyrgyzskou republiku zcela jistě nelze ani aktuálně (ostatně ani v minulosti) označit za zemi s vyspělou demokracií, v zemi i po změnách politických poměrů od roku 2010 přetrvává značné množství ekonomických i politických problémů, dle Výroční zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice za rok 2012 se v zemi objevily i problémy týkající se lidských práv. V uvedeném kontextu je však nutno uvést, že u žadatelky i s ohledem na její nízký věk nelze takové zacházení ze strany kohokoliv bez dalšího předpokládat, zákonní zástupci stran konkrétní osoby nezletilé neuvedli žádné informace, na základě nichž by bylo důvodné se domnívat, že nezletilé v případě návratu do země původu reálně hrozí taková situace či zacházení, které by bylo možno vyhodnotit jako nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Na základě obsahu správního spisu s přihlédnutím k výpovědím zákonných zástupců nezletilé a ke zjištěné skutečnosti, že v jejich případě nelze nepřiměřené jednání či mučení či trestání do budoucna reálně a odůvodněně očekávat, nedošel správní orgán k závěru, že lze odůvodněně očekávat takové zacházení právě konkrétně s nezletilou, či že by se nezletilá následkem případných potíží rodičů v zemi původu měla ocitnout v situaci, kterou by bylo možno za vážnou újmu ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení označit. ... Z informace MZV ČR ze dne 7. 6. 2013 vyplývá, že v případě nespokojenosti s postupem konkrétního policejního oddělení či jednotlivých policistů mu občan Kyrgyzské republiky možnost obrátit se na Ministerstvo vnitra Kyrgyzské republiky, anonymně volat na linku důvěry MV KG či se obrátit na Generální prokuraturu KG v Běškeku. V zemi taktéž působí Úřad veřejného ochránce práv (tzv. ombudsman), který má mj. právo na okamžité přijetí u vyšších úředníků, obracet se na soudy s žádostí o ochranu lidských práv a svobod občana, seznamovat se s trestními a občanskými porušeními práva a

správními delikty, požadovat přijetí opatření, spolupracuje s mezinárodními institucemi na ochranu lidských práv.“

24. Soud se s tímto hodnocením provedeným žalovaným plně ztotožňuje. Pokud jde o situaci v Kyrgyzstánu, soud odkazuje na výše provedené hodnocení zdejšího soudu ve vztahu k otázce naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu (viz zejména shora citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015 č.j. 2 Azs 224/2014-41). Co se týče žalobkyní tvrzené velmi neklidné situace v zemi, lze odkázat na zprávy založené ve správním spise. Kupříkladu ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 6. 2013 č.j. 103145/2013-LPTP je uvedeno: *„Národnostní složení hraje významnou úlohu ve vztahu k Uzbekistánu vzhledem k silné a relativně bohaté uzbecké menšině na jihu KG. Dlouhodobé napětí vyvrcholilo v červnu 2010 známými tragickými událostmi, které bohužel vedly k jistému posílení KG nacionalismu, což má negativní vliv na tolik potřebný proces usmíření. ... Situace na jihu země je na rozdíl od severu značně neklidná. Začátkem roku 2013 probíhaly hlavně na jihu protesty proti zatčení některých opozičních politiků. Byla zahájena jednání s uzbeckou stranou o delimitaci hranic, která v současné době stagnují. Na obou stranách KG/UZ hranic jsou národnostní enklávy, jejich zásobování je příčinou mnoha konfliktů a neklidné situace na hranicích.“*
25. Ze zpráv založených ve správním spise je zřejmé, že situace na severu země je klidnější než na jihu země. V této souvislosti lze poukázat na možnost vnitřního přesídlení, jak je zmiňována v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, srov. jeho usnesení ze dne 24. 5. 2017 č.j. 2 Azs 59/2017-27: *„V tomto kontextu Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně možné, „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61).“*
26. Měli-li rodinní příslušníci žalobkyně v zemi původu problémy, byť i s policií, měli se obrátit na vnitrostátní orgány; jak vyplývá ze zpráv založených ve správním spise, v Kyrgyzstánu je možno obrátit se na MV KG (nebo se objednat přímo k ministrovi), popř. anonymně zavolat na linku důvěry MV KG; občané mají rovněž možnost obrátit se na Generální prokuraturu KG či ombudsmana. Tvrzení žalobkyně, že Generální prokuratura není schopna zabránit mučení, pak s ohledem na obsah zpráv obsažených ve správním spise považuje soud za nedůvodné a nepodložené. Soud rovněž podotýká, že jednání, kterému otec žalobkyně dle svého tvrzení v Kyrgyzstánu čelil, nedosahuje potřebné intenzity, aby spadalo pod § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud uzavřel, že nelze dovodit, že by žalobkyni či kterémukoliv jejímu rodinnému příslušníkovi hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek pléna Evropského soudu pro lidská práva ve věci Irsko proti Spojenému království, 18. 1. 1978, stížnost č. 5310/71, § 167; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Gäfgen proti Německu, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88). Rodina žalobkyně navíc mohla v případě potíží využít shora nastíněné možnosti vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné části země. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně ani žádného jejího

rodinného příslušníka nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

27. Soud dále uvádí, že ze zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by Kyrgyzstán byl sužován mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, který by mohl znamenat naplnění podmínky vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
28. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, lze se ztotožnit s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí neshledal případné vycestování žalobkyně jako rozporné s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně v žalobě namítala zásah do soukromého a rodinného života, tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41: „*Stěžovatelka namítá porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu brozící vážné újmy, neboť její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky; došlo by tudíž k porušení jejího soukromého a rodinného života, protože na území České republiky uzavřela manželství s občanem Uzbekistánu. Nejvyšší správní soud odkazuje v tomto ohledu na rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, podle něhož „se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, www.nssoud.cz, uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku dále vyjádřil v tom smyslu, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, www.nssoud.cz). Při stanovení rozsahu povinností státu je však nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.““ Soud v daném případě neshledal žádný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž souhlasí s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě podotkl, že v případě vycestování žalobkyně do země její státní příslušnosti by nevznikl následek ohrožující její soukromý či rodinný život, neboť by se stejně jako její matka a její druh vraceli všichni do téhož státu, jehož jsou občany.*

29. Soud shledal, že správně bylo žalovaným rozhodnuto i ohledně toho, že nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., když z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ani ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb.
30. Žalobkyně v žalobě namítala, že byl nesprávně zjištěn skutečný stav věci. Co se této námitky týče, zjištění stavu věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je zároveň nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky vyplývajícími z § 2 správního řádu, pokládá soud postup žalovaného za bezchybný. Zásada materiální pravdy, zakotvená v § 3 cit. zákona, ve své racionalizované podobě, ukládá správnímu orgánu zjistit skutkový stav věci na základě provedených důkazů takovým způsobem, aby byly spolehlivě objasněny skutkové okolnosti nezbytné pro rozhodnutí. Tento požadavek žalovaný bezezbytku splnil, pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně opatřil aktuální, důvěryhodné a vyvážené informace o zemi původu žalobkyně (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009 č.j. 1 Azs 105/2008-81) a podrobně se zabýval všemi okolnostmi, kterými žalobkyně žádost odůvodnila. Z těchto důvodů soud považoval důkazní návrhy učiněné v řízení před soudem jako nadbytečné, a proto se rozhodl žalobkyní navrhané důkazy neprovést.
31. Co se týče námitky, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 4 napadeného rozhodnutí a nikoli s dalšími zprávami o situaci v Kyrgyzstánu a se závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně (resp. její zákonná zástupkyně) byla dne 13. 11. 2013 seznámena se zprávami, ze kterých správní orgán vycházel, přičemž vůči nim neměla žádných námitek a ani nenavrhovala žádné jejich doplnění. Pokud pak se jedná o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud souhlasí se žalovaným v tom, že předmětná věc se od věci řešené v tomto rozsudku liší (viz výše).
32. Soud tedy nesdílí se žalobkyní její názor, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
33. Pokud jde o námitku žalobkyně vznesenou v žalobě a jejím doplnění, že napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá dosavadní integrací žalobkyně do české společnosti, neboť žalobkyně se v České republice narodila a žije zde s rodiči, soud souhlasí s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem ke komunikačním a celkovým integračním možnostem dětí jejího věku je plně odkázána na péči svých nejbližších – v případě vycestování by se pak společně se svými rodiči vracela do téhož státu, jehož jsou občany. Soud má rovněž za to, že otázka míry integrace do české společnosti není pro posouzení naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany podstatná. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018 č.j. 7 Azs 381/2017-19: *„Pokud jde o nově namítané skutečnosti, které se týkaly jeho dlouhodobého pobytu na území České republiky a s tím spojené integrace jeho osoby do zdejší společnosti, pak je nutno uvést, že tyto se netýkají ani změny situace v zemi jeho původu, ani jeho azylového příběhu jako takového. Z hlediska zákona o azylu nejsou tato tvrzení proto relevantní...“*

34. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
36. Ustanovený zástupce žalobkyně Mgr. Pavel Čížinský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), písemné podání (doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu) a účast na jednání před soudem § 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za tři úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 10.200 Kč, ustanovený zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobkyně tedy činí 10.200 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

samosoudkyně